

*Existuje vôbec nejaká
šanca na prežitie?*

ZÁSAH

TAYLOR
ADAMS

IKAR

ZÁSAH

TAYLOR
ADAMS

*Preložila
Martina Fedorová*

Taylor Adams
EYESHOT

Copyright © 2014 by Taylor Adams
All rights reserved.

Translation © 2019 by Martina Fedorová
Jacket design © 2019 by Diana Delevová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6539-4

Mame, otcovi, Rileymu a Jaclyn.
Vďaka za všetko.

1

William Tapp v tej chvíli vyzeral na zabijaka dosť hlúpo.

Silueta neurčitého tvaru z vetvičiek a trstia. Močiarna príšera, vysušená po dlhom treku pod mohavským slnkom. Napoly kráčať, napoly liezol svahom či skôr trasoviskom drobného skália, ktoré mu vytrvalo utekalo spod nôh. Pľúca mu sípavo pískali. Kolená sucho praskali a pukali. Netrénované srdce s námahou pumpovalo krv všade tam, kde bolo treba.

To, čo mal na sebe, tiež veľmi nepomáhalo. V podomácky vyrobenom snajperskom kamuflážnom plášti – volejbalová sieť dozdobená pásmi zafarbenej jutoviny a trsmi púštnej trávy – si pripadal, akoby mal na sebe skleník. Nemohol si poriadne čupnúť, bežať už vôbec nie, a ten jediný pokus o močenie, ktorý dosiaľ podnikol, dopadol katastrofálne.

Vyliezol až na vrchol pod nemilosrdným belasým nebom, zložil si batoh (v ňom obľúbené *cheetos*, veľké balenie gumových medvedíkov a šesť plechoviek energetického nápoja s hroznovou príchuťou) a skontroloval vybavenie. Z miesta, na ktorom stál, bol ohromujúci výhľad na krajinu. Nádherná panoráma nevadských lesostepí s fialovými vrcholkami hôr v pozadí by si zaslúžila Pulitzerovu cenu. Nič z toho si však nevšímal.

Stiahol si do tváre kapucňu, na perách ho poštekľil dotyk suchého stebľa trávy, a ako tieň splynul s prériou.

V tom momente už William Tapp vyzeral, akoby vôbec nebol.

* * *

„Pozor!“

James Eversman prudko šliahol na brzdu a jeho Toyota Rav4 nadskočila ako rýchločln, z ktorého niekto z ničoho nič vyhodil kotvu. Svet sa na zlomok sekundy rozdvajil. Bezpečnostný pás ním trhol dozadu, v ústach sa mu rozliala chuť teplej medi. Vonkoncom netušil, či vrazil ústami do volantu, alebo si len zahryzol do jazyka.

Jeho žena Elle zareagovala o čosi lepšie, jej reflexy vďaka pravidelnému prísunu kofeínu fungovali omnoho rýchlejšie. Stihla sa zaprieť dlaňami o prístrojovú dosku, čokoládovo-hnedé vlasy sa jej zosunuli do tváre a pomedzi stisnuté zuby precedila čosi, čo Jamesovi znelo ako „bastardál“. Nadávky jej občas celkom nevychádzali.

Nebola to síce zrážka, ale pocit bol ten istý. Odstavené policajné auto – hnedo-biely ford so zaprášenými oknami – sa vynorilo uprostred cesty v druhej časti esovitej zákruty v úseku s povolenou rýchlosťou 100 km za hodinu ako príznak. Diaľnica sa tu zarezávala hlboko do krajiny a z oboch strán ju ako mantinely vymedzovali žulové skalné bloky. Keby šliahol na brzdu čo len o stotinu sekundy neskôr, keby bol nesústreďený alebo šiel rýchlejšie, alebo keby... Myslieť na to, čo všetko sa mohlo stať, mu však pripadalo zbytočné, a tak tie myšlienky jednoducho vypol. Vzápätí si spomenul, čo sa o dopravných kolíziách učili v základnom kurze prvej pomoci, kde raz jeden zo skúsenejších spoluúčastníkov kurzu mimochodom prehodil, že ľudské telo „sa neuveriteľne podobá rajčinám“. James pomaly, tempom, akým mu začínala prúdiť krv do hlavy a začínal vnímať pach spálených brzdových došticiek, zdvihol oči k odstavenému vozidlu okresného poli-

cajného oddelenia Paiute. Zadné svetlá necelých šesť krokov od predného nárazníka toyoty. Jediné, na čo sa zmohol, bolo prekvapené wow.

„Uf,“ Elle si odhrnula vlasy z tváre. „To bola tesnotka.“

„To fakt bola.“

„Prečo zastal uprostred cesty?“

„Ne...“ Jamesovi vyschlo v hrdle. „Ale môžeme sa ho opýtať. Pozri.“

Ten, ktorého sa mohli opýtať, bol šlachovitý malý zástupca šerifa, ktorý sa k nim krokom blížil. Na boku sa mu hompálala zbraň, jednou rukou si pridržoval komicky obrovský služobný klobúk, ktorý vyzeral ako sombrero. Zostupoval k nim z vysokého násypu na pravej strane cesty, kde si James všimol druhé vozidlo zaparkované tesne vedľa zvetranej kamennej steny. Zánovný biely terénny voz. Nezдалo sa, že by bol nejako poškodený. Bol iba prázdny. James mal dosť času, aby mu blyslo hlavou: *Kde je vodič?*

„Ja...“ Elle stisla pery, aby sa nerozosmiala. „Musíme zavolať tomu medveďovi z reklamy, veď vieš, Smokeymu, že sme našli jeho klobúk.“

„Nedívaj sa tak naňho.“

„Ešteže si aj za volantom sám sebou, inak by sme to doňho napálili.“

„Elle, prosím ťa, nezízaj tak naňho.“ Končekmi prstov namhmatal tlačidlo, a keď otvoril okno, mal pocit, že odistil dvere vzduchotesnej kabíny. Dnu sa vovalil horúci vzduch a jeho hlas zanikol v zúfalých hltoch chvejúceho sa alkalického prachu.

Kroky šerifovho zástupcu zneli čvachtavo, akoby sa mu v tej horúčave rozpúšťal asfalt pod nohami. James sa opatrne nadýchol a robil, čo mohol, aby nezakašľal – hrdlo mal úzkostne zovreté a nenávidel sa za to. Bola to však preňho celkom nová skúsenosť. Ešte nikdy ho nestopli policajti, čo

vždy pripisoval svojmu pozoruhodne nepozoruhodnému štýlu riadenia. Elle ho raz prirovnala k malým okrúhlym robotickým vysávačom, aké si kupujú bohatí ľudia. Ako sa im hovorí?

„Kristepane!“ policajt zalapal po dychu a oprel sa dlaňou o dvere ich auta. „Mal som nechať zapnuté výstražné svetlá.“

„Nič sa nestalo,“ prehodil James, hoci to tak vôbec nemyslel. Zarazilo ho, že s nimi hovorí vlastne celkom mladý chalan. Sotva po maturite, útlý, tvár posiatá akné a čímsi, čo vyzeralo ako pokus o fúzy a bradu. Dosť chabý.

„Len som... za deň tade prejdú sotva dve, tri autá. Max. Soráč.“ Chalan potiahol nosom, vzpriamril sa a ukázal na biele voz na kraji cesty. „To auto tam... niekto ho tu len tak nechal. Odomknuté. Motor normálne beží. V peňaženke dokonca štyridsať dolárov. Akoby to tu nejaký chlapík odstavil, že si uľaví, a už sa nevrátil. Chápete? Len tak ho nechal na krajnici.“

„Možno zaparkoval,“ Elle sa vyklonila z auta, „lebo niečo zbadal.“

James znásobil snahu o to, aby jeho falošný úsmev vyzeral o čosi úprimnejšie.

Zástupca šerifa Doogie Howser si však nič nevšimol. Rozprával smiešne, s dôrazom na prvé slovo vety, akoby každá jeho myšlienka bola odrážka v powerpointovej prezentácii. Takmer akoby sa usiloval zamaskovať prízvuk. Znova sa ospravedlnil (potom ešte raz) a opýtal sa, či nevideli nejakého stopára alebo človeka kráčajúceho popri ceste. Samozrejme, že nevideli. Najbližšie bolo Mosby, kedysi banícke mestečko, v ktorého okolí sa ťažilo striebro, dnes diera, no aj to bolo, podľa odhadu šerifovho zástupcu, ešte dobrých „jedenásť kliknutí“ smerom na východ (*Kto by už dnes rátal vzdialenosť v kilometroch, no nie?* prebehlo Jamesovi hlavou.). To, že niekto zastavil práve tu, uprostred mesačnej krajiny, kde

okrem kamenia a neba nad hlavou nič nie je, bolo naozaj zvláštne. Veľmi pravdepodobne aj nebezpečné.

Potom sa šerifov zástupca opýtal niečo, čo Jamesa hlboko znepokojilo: „Ste policajt?“

„Nie.“ Priamy úder medzi oči by ho sotva prekvapil viac. „Prečo?“

„Požiarnik? Záchranár? Strážna služba?“ Chalan si ho s dôstojnosťou rómskeho vajdu premeriaval prižmúrenými očami spod širokej striešky smiešneho klobúka. „Prisahám, zakaždým uhádnem, kto je profík a kto obyčajný civil. Je to v očiach. Ten pátravý pohľad.“

James zdvorilo mykol plecom. „Bohužiaľ.“

„Má kurz prvej pomoci,“ ozvala sa Elle. „Ale to už bolo dávno.“

„Ech,“ pokrútil hlavou šerifov zástupca. „To sa nepočíta.“

Hovorí policajt v sombrere, pomyslel si James. Aj to, že Elle zrejme napadlo čosi omnoho vhodnejšie na jeho adresu, no dúfal, že si to nechá pre seba. Počkal, kým trápny okamih odznie, a s najväčšou možnou dávkou úprimnosti sa opýtal: „Môžem nejako pomôcť?“

Zástupca šerifa Doogie Howser si ho premeral prižmúrenými očami. „Keby ste niekoho zazreli kráčať popri ceste, niekoho staršieho, zmäteného, alebo čojaviem, zavolajte mi. Táto púšť zabíja. Na taký veľký okres sme veľmi malé oddelenie.“

„Aké malé?“

„Také malé, že päťdesiat percent z neho už poznáte.“

Rozlúčil sa s nimi úslužným kývnutím hlavou, otočil sa a odišiel k služobnému autu, podrážky čižiem číslo 39 sa mu cmukavo lepili na roztopený asfalt.

„A z tých päťdesiatich je tridsať percent klobúk,“ zašepkala Elle.

James bezmyšlienkovite prikývol, no ďalej sa díval za policajtom.

Táto púšť zabíja.

Dvere auta sa zatresli, akoby niekto vystrelil. Šerifov zastupca potiahol auto na kraj cesty, a len čo sa načerveno rozsvietili brzdové svetlá jeho auta, zamával im z okienka, že môžu prejsť. James zatvoril okno a čo najrýchlejšie sa pretisol popri policajnom aute. Pohľadom sa naposledy rozlúčil so záhadným bielym vozidlom. Vyzeralo celkom obyčajne. V oknách sa odrážalo slnko, takže dovnútra nevidel, len v poslednej chvíli zavadil pohľadom o nálepku na nárazníku – MPR, tri veľké písmená –, no to už bolo to čudné auto za nimi a postupne, čoraz rýchlejšie, sa im strácalo z dohľadu. Jamesova myseľ sa lenivo pohrávala s možným významom tej skratky. Čo to môže byť? Skratka pre mexickú rádiovú stanicu? MPR – *Mexican Public Radio*?

Cesta sa ďalej kľukatila pomedzi skaly, čoraz ostrejšie a nebezpečnejšie, akoby z tela zeme vytŕčali úlomky kostí. James čo najdôkladnejšie prečesával očami krajinu ubiehajúcu za oknom auta, či tam neuvidí kráčajúcu postavu, a zakaždým, keď zazrel nejaký podozrivý tieň, spomalil. Nebol nijaký záchránár, to ani zďaleka nie, vedel však dosť na to, aby mohol byť užitočný v krízovej situácii, a občas mu napadlo, že je ho ako obchodníka naozaj škoda.

Elle vydýchla. „Ešte šťastie, že jazdiš ako roomba.“

Prikývol. *Roomba. Tak hovoria tým robotickým vysávačom, jasné.*

Zavládlo rozpačité ticho. Znovu ich premohla monotónnosť dlhej cesty bezútešnou krajinou. O pár minút z nich budú tí istí dvaja nešťastní ľudia ako pred tým nečakaným incidentom, započúvaní do hukotu pneumatík na ceste. Náhlý príliv adrenalínu bol príjemný, uvedomil si a nevdojak si zaželal, aby dnes nebol posledný. Ak pre nič iné, tak preto, aby im pomohol o čosi dlhšie ignorovať slona sediaceho s nimi v aute.

„Chceš sa o tom rozprávať?“ spýtal sa.

Pokrútila hlavou.

Dobre. Ani on.

* * *

Do Tulsy to bola dlhá štreka a neboli ešte ani v polovici.

O desať kilometrov neskôr sa James a Elle Eversmanovci zastavili na pumpe *Fuel-N-Food* s čerpacími zariadeniami v štýle sedemdesiatych rokov minulého storočia a otočným grilom na výrobu hotdogov z rovnakej éry. Nad niekoľkými betónovými piknikovými stolmi a zaparkovaným džípom visela tabuľa farby vybielenej kosti, ktorá ich vítala na predmestí Mosby (počet obyvateľov: 88). Pod tým veľkými písmenami stálo: MIMOZEMŠŤANIA HAVAROVALI PRI ROSWELLI, KEĎ HĽADALI MOSBY!!!!

Päť výkričníkov, všimol si James. *Štyri očividne nestačili*.

Na to, aby bol z neho *Grammar Nazi*, bol príliš zhovievavý, ale na takéto veci mal jednoducho oko. Kým ešte žili v Kalifornii, pracoval ako obchodný zástupca jedenástich miestnych rozhlasových staníc, hoci si stále uvedomoval, že má príliš malé a jemné ruky, čo každého pri predstavovaní vyvážalo z rovnováhy. Nikto nedôveruje človeku, ktorý nepracuje rukami. Nie raz mu pred dôležitým obchodným stretnutím napadlo, že by si ich mal vyšúchať drôtenkou na riad.

„Myslíš, že nás sleduje?“ spýtala sa Elle ukradomky, keď James potiahol páku otvárania nádrže a vystúpil z auta do tieňa striedky nad čerpacím zariadením. Teplo tu bolo o čosi zvládnuteľnejšie, no vzduch bol aj tu hustý ako želatína.

„Kto?“

„Ten chlapík v džípe.“ Kývla hlavou tým smerom. „Čierny džíp, tam na druhej strane.“

James zodvihol oči tesne ponad strechu toyoty. Stál tam tereniak na vysokom podvozku, pokrytý prachom, zaparko-

vaný krížom pred *Fuel-N-Food* s bohorovnou ignoranciou voči bielym čiaram vymedzujúcim parkovacie miesta. Slnéčné svetlo načrtlo na povrch dymových skiel džípu siluety dvoch opierok a obrys jednej asymetrickej ľudskej hlavy s pohľadom upretým na nich. Mala taký nezvyčajný tvar (vie si ten človek zohnať klobúk?), že sa musel pozrieť dva razy, aby sa uistil, že naozaj patrí človeku. Nehýbal sa. A zrejme ani nedýchal.

James sa striasol.

„Normálne na sebe cítim jeho pohľad.“ Nahmatala kolík na dverách, zamkla a zakryla si tvár zodvihnutým laktom. „Mám z toho husiu kožu. Nenávidím, keď na mňa niekto uprene pozerá.“

„Vydrž zo dve minúty. Hneď sme preč.“

„Nečudo, že tu testovali atómové bomby. Táto zem je prekliata. Nemôžem ani poriadne dýchať.“

Prikývol. „Netuším, prečo ju chcelo Mexiko naspäť.“

Nastavil počítadlo. Staromódnu koncovku napájacej hadice zastrčil do otvoru nádrže a zaistil západku. Keď znovu zodvihol oči, periférnym pohľadom zachytil pohyb – hlava muža za dymovým sklom čierneho džípu sa pohla a vysvitlo, že jej asymetriu spôsobila vysielaciačka, ktorú si ten chlap pritiskal k uchu prstami tučnými ako cigary. Zložil ju a s kovovým zapíšťaním otvoril dvere na strane vodiča.

Elle sa zosunula hlbšie na sedadle.

James opäť skontroloval koncovku hadice zastrčenú v nádrži a vytrvalo sa usiloval pôsobiť čo najľahostajnejšie. Nedarilo sa mu to.

Z džípu vystúpil chlap s postavou statného grizlyho, obľechený v dlhom plášti, ktorý pri každom jeho kroku zašuchotal ako záves z naolejovaného plátna. Pokojne by mohol fotiť reklamu na Marlboro, keby na ňom nebolo čosi, vďaka čomu vyzeral skôr ako zloduch, ktorého prenasleduje James

Bond cestou na tajnú sovietskú základňu. Čierne vlasy mal sčesané do chvosta a dlhú bradu popretkávanú šedinami. Kopnutím zatvoril dvere auta a ťažkým krokom zamieril k budove benzínky. V ruke niesol antikorovú termosku na kávu s akýmsi okrúhlym logom žiarivej farby, ktoré James na diaľku nevedel dešifrovať.

„Hello Kitty,“ šepla Elle.

„Čože?“

„Má tam nálepku s Hello Kitty. Na termoske.“

„Och.“ Jamesovi skrútilo črevá. „Aha, dobre.“

Sovietsky kovboj prešiel popri dverách do budovy čerpacej stanice, nezastal však ani do nich nevstúpil. Namiesto toho zamieril k jednému z betónových stolov pod pútačom mesta Mosby a posadil sa zaň tak, aby na nich videl. Bol od nich sotva dvadsať krokov, za ním bezútešne pustá scenéria krajiny. Otvoril termosku, nalial si z nej do vrchnáka a pomaly sa napil. Ani na chvíľu pritom nespustil pohľad z Elle.

Zodvihla oči jeho smerom a vzdychla.

Počítadlo pumpy s tichým tikotom odrátavalo litre benzínu. Čosi v ňom nebezpečne zahrkotalo, a tak James znepokojene skontroloval stav, no vysvitlo, že do nádrže auta dosiaľ doputovali sotva štyri litre. Netrpezlivo pomykal hadicou. Čakal, že Elle niečo povie, niečo ako: *Nie, aby ti napadlo ísť za ním, James. Nechaj to plávať. Nemusíš byť hrdinom. Zbytočne by si to vyhrotil.* Napäto zmeravel s rukou na hadici, ale po niekoľkých dlhých sekundách si uvedomil, že čaká márne. Vedela, že je pacifista. A tak trochu zbabelec. Veď bez začervenania ani nepoprosí, aby mu vymenili pripálený rezeň. Napriek tomu však dúfal, že to povie. Len tak, aby ho potešila, ako to niekedy robievala.

„Rozhodla som sa,“ povedala.

Prekvapene sa k nej otočil. Sedela na sedadle spolujazdca s dlaňami zastrčenými pod zadkom, oči sklopené, špúlila pe-

ry. Vytušil, že téma rozhovoru sa ako bumerang opäť vrátila k *tomu* a že tentoraz sa jej určite nevyhne. „Rozhodla? Ako?“ spýtal sa a jedným okom ďalej pokukával po sovietskom kovbojovi.

„Nechcem znovu otehotnieť.“

„Si si istá?“

„Áno.“

Z rozrazenej pery mu vystreklo do úst medené teplo. Takmer už zabudol, že krváca, a teraz mu to pripomenulo cukríky na cmúľanie, z ktorých vyteká sladká šťava, keď ich človek rozhrýzne. Kovová pachuť krvi mu prevrátila žalúdok naruby, no čokoľvek bolo lepšie než tento rozhovor, v tejto chvíli a na túto tému. Dopekla. Keby si tým mohol kúpiť niekoľko ďalších minút, s radosťou tomu sovietskemu kovbojovi vrazí pásťou do nosa.

„Je mi to ľúto, James.“ Zatriasla sa jej brada. „Už nevládzem.“

Odplul si do prachu. Zostala v ňom jasnočervená škvrna.

Kovboj si znova nalial z termosky s nálepkou Hello Kitty a zo záhrenia dlhého plášťa čosi vytiahol. Na betónovej doske stola pristál hárok zažltnutého papiera. Vedľa neho tri krpaté ceruzky. Váhavo nad nimi zastal dlaňou, nakoniec si vybral tú uprostred.

„Čo to tam robí?“ spýtala sa Elle.

„To je predsa jedno.“ Dlaňami sa oprel o horúcu strechu auta a hlavu strčil do okienka na strane vodiča, aby jej videl do tváre. „O chvíľu sme opäť na ceste.“

Jeho slová podčiarklo škripanie tuhy na papieri. Šuchot hadieho tela prepletajúceho sa suchou púštnou trávou. Kovboj kreslil, akoby morzeovkou dlhých a krátkych ťahov vysielal nejakú správu. Bol natoľko zaujatý svojou činnosťou, že mu pri tom nevdojak vykĺzol z úst tučný jazyk s výraznými modrými žilami. *Kreslí nás dvoch*, uvedomil si James. *Alebo len Elle*.

„Najhoršia je na tom tá nádej,“ šepla. „Aspoň myslím.“

„Ako to?“

Vzdychla.

„Ako to, Elle?“

„Desím sa, že zas uvidím tie dve čiarky na tehotenskom teste. Bože, keby si vedel, ako sa mi bridia. Lebo na to, aby človek mohol prepadnúť zúfalstvu, musí najprv zažiť šťastie. No ja už neviem myslieť na nič iné, len na to, že o tri mesiace bude nasledovať ďalší potrat. Na rozdiel od teba, James, sa mi nedarí vnímať každé z nich ako hotovú ľudskú bytosť obdarenú dušou.“

Dlaňami si prehrabol vlasy farby piesku, ktoré mu teraz, keď sa blížil k tridsiatke, viditeľne zredli. Naozaj dával každému z ich nenarodených detí meno a dokonca si ich všetky pamätal, všetky od januára spred troch rokov, keď sa vzali – prvá bola Darby, nasledoval Jason, za ním Adelaide (ktorej sa podarilo vydržať až do druhého trimestra a nakažiť Elle nádejou), potom to bola Carrie, za ňou Ross a... nuž, dal meno takmer každému z nich. To, ktoré potratila pred šiestimi týždňami, bola posledná kvapka. Vtedy mu, zlomená a zúfalá, navrhla, že môžu začať používať tie isté mená odznova, čo ho do krvi urazilo. Pripadalo mu to nehorázne. Ak existuje čo len minimálna šanca na to, že svetlo sveta uzrie nová ľudská bytosť, najmenej, čo pre ňu môže človek urobiť, je dať jej meno. A nie recyklovať to, ktoré už raz dal niekomu inému.

„Raz sa to podarí,“ povedal.

„To nemôžeš vedieť.“

Napodobil swahilský prízvuk jej gynekológa: „Nebyť nemožné. Byť len nepravdepodobné.“

„Presne tak. To, že porodím zdravé dieťa, je nepravdepodobné.“ Prevrátila oči, no kútikom úst sa naňho usmiala. „Nepravdepodobné ako to, že toto auto sa premení na hovoria-

ceho robota. Viem, je japonské, ale na tvojom mieste by som sa na to nespoliehala.“

„Námietka. To, čo hovoríš, je nemožné,“ zdôraznil James. „Nepravdepodobné je skôr to, že vyhrám v lotérii.“

„Čo tiež nečakám.“

„Ľudia niekedy vyhrávajú.“

„Dokáž to. Stavím sa, že to nevyjde, ani keby sme to skúsili milióny raz.“

„Aha,“ James zaváhal. „Hovoríme ešte o lotérii, alebo už o sexe?“

Nezasmiala sa. Jeho pokus o vtip neisto uviazol vo vzduchu. Hlavu mala sklonenú, a tak sa natiahla a vtisol jej bozk na spánok. Vlasy jej voňali lacným jablkovým šampónom z hotela vo Fairview, kde spali minulú noc. Zadíval sa na súhvezdie malých pieh v kútiku jej oka a slzy na riasach, nežné a bezbranné ako kvapky rosy.

Ozvalo sa kovové kliknutie – tridsaťosem litrov.

Sovietsky kovboj si medzitým vymenil ceruzu, zamyslene sa s ňou pohrával, potom ňou začal robiť krátke ťahy na papieri. Zrejme dokončoval detaily. Každú chvíľu prestal a bruškom palca urobil tieň. Práve zodvihol k Jamesovi zamračený pohľad, akoby vrazil: *Uhni, stojíš mi vo výhlade.*

James sa rozhodne zaprel päťami do zeme a vyplul na zem ďalší krvavý chuchvalec. Čoraz ťažšie odolával pokušeniu osloviť toho muža, napriek tomu, že to bol očividne idiotský nápad. Potreboval však urobiť aspoň niečo. Kto vie, ak sa mu podarí vyriešiť nejaký malý problém hneď tu a teraz, na tejto zastrčenej čerpacej stanici, ten veľký mu nebude pripadať taký hrozivý. Kdesi čítal, že súčasná kríza mužskosti spočíva v nadmernom množstve problémov, ktoré sa nedajú vyriešiť päšťou. A keďže pästné súboje nikdy neboli Jamesovou silnou stránkou, povedal si, že je zrejme evolučne dobre vybavený na život v modernom svete. Bol citlivý, in-

teligentný a chápaný muž, ktorý vie načúvať svojej partnerke – nič z toho však Elle ani ich nenarodeným deťom nijako nepomáhalo. V tejto chvíli však túžil len po jednom, vraziť niekomu päšťou do nosa.

V duchu začul otcove slová, temné a desivé, aj keď ich počul iba vo svojej hlave: *Buď zdvorilý, buď slušný, no vždy maj v zálohe plán, ako zabiť každého, koho stretneš.*

S ďalším kliknutím zavesil násadu hadice na miesto. Koniec.

Ellin takmer neviditeľný úsmev celkom zmizol. „Ty tým svojim optimistickým táraninám fakt veríš?“

„Verím,“ zaklamal.

Skrkval účet za benzín a tresol za sebou dvermi tak silno, až sa čudoval, že nepopraskali okná. Utrela si dlaňami oči. Naštartoval toyotu, akou vozievajú matky svojich školopovinných potomkov na futbal, vymanévroval ju späť na cestu a šliapol na plyn. Potom stiahol okno („James, čo to robíš?“), zopárkrát stisol klaksón a s gustom vystrčil smerom ku kovbojovi prostredník.

„Áno,“ ťažko prehltnol. „Spravil som to.“

Zalapala po dychu. „Radšej na to dupni. Prosím ťa.“

Znovu zacítil krv v žalúdku. Kovbojova postava v spätnom zrkadle sa pomaly menila na bodku. Otočil sa za nimi, keď odchádzali, a už z nich nespustil zrak. Záhadná vysielacia (doriti, James na ňu medzitým celkom zabudol) sa mu ako zázrakom opäť ocitla v ruke. Boli príliš ďaleko, aby prečítal výraz jeho tváre, no James si predstavil bohorovný úškrn na vetrom ošľahanej tvári.

V duchu sa modlil, aby to, čo práve urobil, nebola najväčšia chyba jeho života v okrese, kde policajný zbor tvoria dvaja ľudia.

Prečo som to, dopekla, vlastne urobil?

„Zlato...“

Až teraz precitol. Ručička tachometra sa blížila k stodvadsiatke. Pribrzdil. „Nuž... a toto je príbeh o tom, ako som sa postaral, aby nás oboch zamordovali.“

„Ak pôjde za nami,“ prehodila, „vrazím ti päšťou do nosa.“

Sovietsky kovboj však zostal na pumpe, čo bolo svojím spôsobom ešte horšie, ako keby sa za nimi pustil. Prefrčali po obchvate mesta Mosby a už boli dobré tri kilometre uprostred pustatiny, keď zapraskalo rádio, v ktorom posledných sedemdesiat kilometrov nechytli okrem elektronického šumu nič. Na pozadí statického praskania sa čosi ozvalo... čosi ako ľudský hlas.